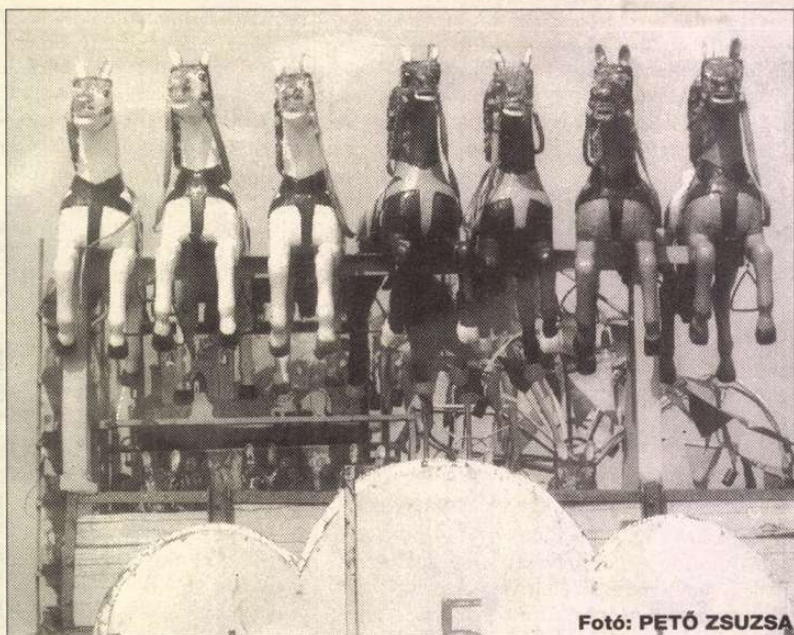

Kép

mutató

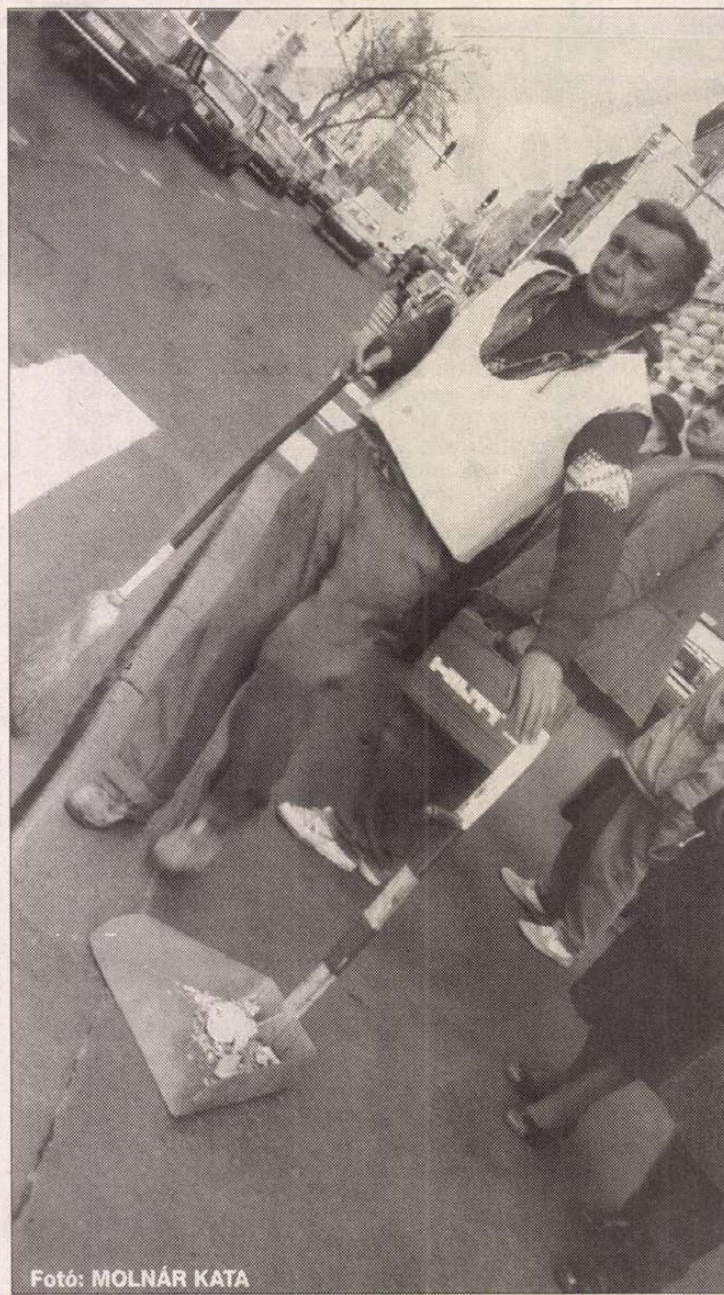
Fotó: PETŐ ZSUZSA

Három fehér, két fekete, két kreol. Nincs diszkrimináció, jól megvannak így együtt. No nem is csoda, hiszen ők nem emberek, hanem kopott falovak egy ócska vándorvurstli kopott teherautóján.

Fotó: PETŐ ZSUZSA

Szieszta. Vagy ha úgy tetszik, kerekasztal, asztal nélkül. Nem feltétlenül ellenzéki, elvégre kit érdekel mostanság a politika, amikor emelkedik a tej ára, a családokban is gondok vannak, s a férj lehet, hogy holnap már munkanélküli. Így aztán csak ülnek-állnak ők a Vörösmarty téren, s körülöleli őket az első, igazán langyos, kora tavaszi napsugár. A kocsikban lévők csendesek. Nem igazán értik, hogy miért bosszankodnak néha az „ősök”, amikor látják, hogy a kép háttérében lévő Lanco boltba felélszerezett procc hölgyek, urak sétálnak be fényes délelőtt, majd tele cekkerekkel távoznak... A kocsikban boldog honpolgárok ülnek. Álmuk, vágyuk, jelenük, jövőjük, életük egyelőre a melengető, kora tavaszi napsütés...

Fotó: MOLNÁR KATA

Eörsi István írta az „Emlékezés a régi szép időkre” című kitűnő, börtönélményeit feldolgozó kötetében a következő mondatot: „Borul a stelázi!” Az 56 után lecsukott rabok mondták ezt a szállóigét, utalva arra, hogy már nincs sok idő hátra, a Kádár-rezsim rövidesen megbukik, addig guggolva is kibírják, s utána mindenki boldog s szabad lesz, mint a madár. A képen a pesti utca söprője „borul” s komor tekintettel néz az objektívbe. Ő borul, ők borulnak, mi borulunk? Ki tudja a választ? Az is lehet, hogy egyszerűen arról van szó, a fotóriporter látja csak ilyen furcsa perspektívából világunkat.

(GALSAI)